

Yeter ki Başını Dik Tut Azizim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2025

Bir leğen dolusu yalnızlık mı?
Dert değil, azizim yeter ki
Maviden olsun hayal torban
Sırp Sındığı Savaşının deminde edepli
Bir d/okunuşa meyleden okunmamış o roman
Azat edilesi cümleler
Fevri dilinde zalimin
Sıtma görmemiş gülüşünde
Varsın payidar kılınan öfkenin
Dumanından kaç kaçabildiğin kadar
Haznesi aşk
Yordamı umut
Yorgun iklimlerin yorgun kızı
Sür-manşet duygular
Esebildiği kadar da essin hani rüzgâr...

Bir b/ölü iki iken aşk
Gammazladığın kadar özlemi
Ket vuran hüznüse bununla sakit olsun diyebilmenin endamı
Ve işte pekişen ve kabaran iştahında nefsin
Alabildiğine sev ve umut etmeli, azizim

Hüzündür b/atıl bir gezegen
Kimine düğün kimine ölüm sehven
Yandığın gayri
Şifahen huzura meyleden
Ardıç kuşu ve yalnızlık
Anka'nın ölgün bakışlarında saklı iken de sükunet
Ve işte debdebeli bir cümle kurmanın da peşinde
Üstüme zimmetli tüm den gelen duygular
Mantıksa beklemede
Zamanı gelene kadar
Tünediğin hangi kırık dal ise
Yeter ki başını dik tut, azizim

Gün nemli gece yorgun
Aşk korkak kimi zaman
Söylencelerin de tutuk iken nutku
Derdest edilmiş ne varsa vardır hikmeti
Dağ taş kovaladığım yaşamın zaferi
Kör noktası imlecini
Sağır duymaz uydurur iken de ünlemi
Ve işte ünlenmiş sırnaşık gölgeler
Ardışık duygular kapıştığı kadar
Tık nefes bir rüzgâr
Tok gözlü kader
Elem kuşlarından arda kalan hasbelkader
Aziğa almakla da eş değer
Muhtrası verildi bir kere
Delişmen ve simyacı hayallerin peşinde
Ne ırgat ne diki ne de sarkık göz kapakları
Alabildiğine açık ve canlı
Ruhumsa nadasa kalan hüznün adeta Conkbayırı

İpeksi teni merhametin
Âşık olası şu evrenin uçuşan
Perdesi ve alabildiğine coşkulu iken de şair
Kimler kimler terk etmedi ki o çocuk yüreği.

Bir zandı kimi zaman nasıl da akla ziyan
Bir zafiyetten çok öte
İnme inen o ulu dağların eteklerine
Aşikâr
Alabildiğine de cebbar
En çokla en azın kesiştiği
Afet misali uçuşan gölgen
Andıkça dünü adeta ruhumdu zafiyet geçiren

Bir hattat ya da bir nakkaş
Ayrı düştüğüm kimse bana dünden yoldaş
Bazen sakın bazen serkeş
Bir isyanı bastırıp da erdin mi huzura
Aşk nöbette
Özlem ise ket vuran

Dumanı üstünde bir hayale meyleden
Ve işte ruhumun ambarı
Ve işte hayatın doğası
Ve işte değişmeyen rotama boca ettiğim
Kadar aşkı ve umudu
İman gücü iken de şiarı şairin...